

ΔΕΝ ΑΛΗΘΕΥΕΙ

Μοῦπες πῶς ὅποιος παίζει
 Κ' εἰς τὸ παιγνίδι χάνει,
 Εἰς ἄλλο ἀπολαμβάνει—
 Ὁ ἔρως τὸν βοηθεῖ.

Μοῦπες πῶς ὅποιος παίζει
 Κ' εἰς τὰ χαρτιά κερδίζει,
 Αὐτὸς ἄς μὴν ἐλπίζει
 Πῶς θὲς ν' ἀγαπηθῇ.—

Αὐτὰ μὴν τὰ πιστεύεις,
 Εἶν' ὅλα παραμύθια·
 Σὲ τέτοια λόγια ἀλήθεια
 Δὲν εὔρηκα ποτέ.

Κ' ἐγὼ, ψυχὴ μου, παίζω,
 Κ' ἐσὺ τὸ ἔξερεις—χάνω,
 Πλὴν δὲν ἀπολαμβάνω
 Ἀγάπην ἀπὸ Σέ!

ΑΝ ΑΛΗΘΕΥΕ

Ἄν ἦτο, φῶς μου, ἀλήθεια
 Πῶς ὁ καθεὶς ποῦ χάνει,
 Εἰς τὸν χαϊμὸ λαμβάνει
 Τὸν ἔρωτ' ἀμοιβή,

Θὲ νὰ παίζα, σ' ὀρκίζω,
 Κι' αὐτὴ τὴν ὑπαρξί μου—
 Νὰ χάσω τὴ ζωὴ μου
 Γιὰ ν' ἄχω τὴ ζωὴ!

ΖΑΚΥΝΘΟΣ

ΓΙΑ ΞΕΝΑ

Γιὰ σὲ ζητᾷς, ἀνθόπλαστη,
 Τραγοῦδι ἀπὸ μένα ;
 Καὶ γιὰ ποιά ἄλλη ἔγραψα,
 Ἀγάπη μου, ἀπὸ σένα ;

Γιὰ ποιά ἔχω ὁ ἄμοιρος
 Τὰ στήθεια πληγωμένα
 Καὶ τὴν ψυχὴ περιλυπη ;
 Τὸ ἔξερεις πῶς γιὰ σένα!

Γιὰ ποιά ἄλλη ἀσκήσω
 Τὰ ῥόδια δακρυσμένα
 Ὡς τὰ οὐράνια, κ' ἐδεήθηκα ;
 Ὡ ! πάντοτε γιὰ σένα !

Γιὰ ποιά ἄλλη, ἂν μῶλεγε :
 «Μὴ γράψης πλεῖα κανένα»
 Ποτὲ δὲν θὰ ξανάγραφα ;
 Κι' αὐτὸ μόνον γιὰ σένα !

Γιὰ ποιά . . . ; τέλος ῥέψ μου το
 Ὅσα ἔγραψα, παρθένα,
 Τὰ καίω ὑπὲρ τὰ πόδια σου,
 Ὡ ! μὰ ἐσὲ ! γιὰ σένα !

Ι. Γ. Τ.

Λύσις τευ ἐν τῷ Θ'. φύλλ. αἰνιγματος. ΟΙΝΟΣ. — ΟΝΟΣ. — Λύται. Δ Ἄνοιος — Δ.
 Βερύκιος — Ι. Θ. Μερκάτης — Κυρία... — Π. Ξοδίας, καὶ Φ. Καρβελλᾶς.

ΑΙΝΙΓΜΑ

Δισύλλαβον τὸ ὄνομα πεντάς τὸ σχηματίζει
 Οὐχ' ἦττον εἰς τοὺς κόλπους του πολλὰ πλαστὰ κερμίζει.
 Τὸν τράχηλον ἀπόβαλον ἀφοῦ τ' ἀναγνωρίσης
 Καὶ πόσον εἶναι ὠφέλιμον εὐθὺς θ' ἀναφωνήσης.
 Τὸ τρίτον πρῶτον ἂν γενῇ πεντάς πάλιν νὰ μείνη,
 Ζακύνθου νέον καύχημα ἀμέσως θέλει γείνη.